

Veronderstel dat de wijngaard, zoals op andere plaatsen in het evangelie, symbool staat voor de (Joodse) samenleving of de ruimere wereld, en dat met de eigenaar God wordt bedoeld. Dan wil Jezus met zijn verhaal zeggen dat iedereen wordt opgeroepen om in de wijngaard te gaan werken. Geen strenge selectie waarbij alleen de verstandigen en evenwichtigen worden aangenomen. Iedereen ontvangt een zending om op haar of zijn manier bij te dragen aan de oogst.

Enkele keren staat er dat de landheer zal geven "wat billijk" is. Bij de uitbetaling vernemen we dat dat hetzelfde dagloon is voor iedereen. De landheer – G-d – wil dus aan iedereen geven wat hij nodig heeft om de dag door te komen!

Het 'koninkrijk der hemelen' – want daar gaat de hele parabel over – is dus geen 'verdienmodel', maar een 'ontvang-model'!

Maar blijkbaar hebben mensen het daar moeilijk mee. Soms vinden we 'wat we nodig hebben' niet genoeg!

Kort gezegd: De baas van de wijngaard zorgt dat al zijn werkers dus voor die dag genoeg hadden. Dat de werkers van het eerste uur protesteren vinden we meestal normaal.

We kunnen ook leren van kinderen aan wie het verhaal is verteld. Op de vraag wat zij vinden van die gelijke betaling zei eentje: "Misschien is het veel erger en moeilijker om een hele dag in de zon op te markt te staan, niet zeker of je aan werk geraakt. En bang zijn weer zonder geld naar huis te moeten gaan".

In deze parabel toont Jezus dat Zijn Vader geen boekhouder is, die heel ons doen en laten nauwkeurig registreert. In Gods ogen moeten zwakkeren en marginalen de eerste zorg krijgen. Hijzelf is royaal en zorgt voor wat wij nodig hebben.

Wat kunnen we er voor vandaag uit leren?

Voor mijn gedrag naar de medemens: content zijn met 'genoeg' en aan anderen gunnen dat ze het goed hebben. En af en toe vieren wat ons gegeven is.

Naar het beleid toe denk ik aan twee recente feiten.

Gisteren, op het tuinfeest in de instelling waar Johan verblijft kregen we een tas mee 'Hoe ver draag je me?' van de beweging Dragend zorgen. Zij werken samen met de werkgroep Zorg voor zorg van Hart boven hard.

In de tas zit een pamflet, gericht aan het beleid waarin onder meer deze aanklacht: "U maakt wonen, opvang en ondersteuning afhankelijk van steeds strengere voorwaarden. Wij zien dat net de meest kwetsbare mensen het eerst worden uitgesloten. Een woning, een inkomen, onderwijs, ondersteuning en een menswaardig bestaan zijn geen beloning voor wie voldoende aangepast, productief of gemotiveerd is. Het zijn grondrechten."

Gelezen in de krant. Volgens de CD&V voorzitter mag men nog wat strenger zijn voor de werklozen. Bij hen mag de indexering overgeslagen worden.

Julie Hendrickx Devos, voorzitter van beweging.net reageerde daarop: "We gaan uiteraard akkoord met de stelling dat werken moet lonen, maar dat is vandaag ook al zo. Er is een verschil tussen werken en niet werken", "De werkloze mensen weer viseren is niet rechtvaardig. Men moet zorgen dat er balans is en het taboe doorbreken om naar de grote vermogens te kijken."

Deze parabel geeft ons stof tot nadenken.